

F. t. Arvelov

Stk. 2 viderefører den gældende arvelovs § 7 b, stk. 2 med en række ændringer og præciseringer. Efter den gældende bestemmelse kan den længstlevende ægtefælle altid udtage så meget af boet, at det sammenlagt med den længstlevende ægtefælles bos- og arvelod og eventuelle fuldstændige særeje udgør 200.000 kr. (2006). Det foreslås, at beløbsgrænsen forhøjes til 500.000 kr., der som hidtil skal reguleres, jf. lovforslagets § 97. Hvis førstafdødes arvinger finder, at værdiansættelserne er for lave, og deres arveret derfor uberettiget beskæres, må dette spørgsmål afklares af skifteretten inden beregning af suppleringsarv.

Af stk. 3 fremgår det, at forsørgertabserstatning, livsforsikringer samt pensionsydelse og lignende ydelser, der kommer til udbetaling til den længstlevende ægtefælle i anledning af dødsfaldet, skal indgå ved beregningen efter stk. 2. Alle typer ydelser uanset art, der tjener et forsørgelsesformål, er omfattet af stk. 3. Værdien af rateforsikringer og ratepensioner fastlægges ved en sammenlægning af ydelserne i garantiperioden. En ordning med løbende livsbetingede ydelser må værdiansættes ved en aktuarmæssig beregning.

Bestemmelsen omfatter både ydelser, der udbetales fra obligatoriske og frivillige pensionsordninger, og det er uden betydning, om pensionsordningen er privat, eller der er tale om en arbejdsmarkedsordning, ATP-ordning, indekskontrakt mv.

Bestemmelsen finder anvendelse på både engangsbeløb og løbende ydelser, der ikke er livsbetingede, f.eks. en ratepension.

Bestemmelsen omfatter beløb, der udbetales fra både førstafdødes og længstlevendes livsforsikringer samt pensionsordninger og lignende ordninger. Også en ulykkeslivsforsikring, der kommer til udbetaling til længstlevende i anledning af dødsfaldet, skal medregnes.

Det er alene førstafdødes og længstlevendes livsforsikringer, pensionsydelse og lignende ydelser samt en forsørgertabserstatning, der kommer til udbetaling i anledning af dødsfaldet, der skal indgå ved beregningen af retten til suppleringsarv.

Førstafdødes øvrige rettigheder, som er uoverdragelige eller i øvrigt af personlig art, jf. lov om ægteskabets retsvirkninger § 15, stk. 2, giver i reglen ikke anledning til problemer, fordi disse – i det omfang de falder i arv – indgår i førstafdødes bo. I almindelighed vil sådanne rettigheder bortfalde, blive frigivet eller miste deres personlige og uoverdragelige karakter ved dødsfaldet.

Længstlevendes øvrige § 15, stk. 2-rettigheder skal kun indgå ved beregningen af retten til suppleringsarv

i den udstrækning, disse rettigheder ville indgå i ligestillingen på skifte i længstlevendes levende live, hvis de var fælleseje, jf. 2. pkt. Længstlevende kan således f.eks. holde sine egne indekskontrakter uden for opgørelsen efter stk. 2.

Af § 16 a, stk. 1, i lov om ægteskabets retsvirkninger som indsat ved § 1, nr. 1, i lov nr. 483 af 7. juni 2006 om ændring af lov om ægteskabets retsvirkninger og lov om skifte af fællesbo mv. (pensionsrettigheders behandling ved død samt separation og skilsmisse) fremgår det, at den længstlevende ægtefælle ved skifte efter en ægtefælles død udtager egne pensionsrettigheder og lignende rettigheder forlods af boet. Beløb fra kapitalpensionsrettigheder eller fra lignende rettigheder samt supplerende engangsydelser, der allerede er udbetalt, udtages efter § 16 a, stk. 2, endvidere forlods, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt, medmindre de ved udbetalingen har mistet karakteren af pensionsopsparing. Tilsvarende gælder indtægter af og surrogater for beløbene.

I det omfang en § 15, stk. 2-rettighed, som indehaves af længstlevende, indgår i et uskiftet bo, jf. lovforslagets § 23, stk. 2-6 (der viderefører den gældende arvelovs § 14, stk. 2, med en række ændringer), skal den også indgå ved beregningen af retten til suppleringsarv.

Stk. 3, 2. pkt., indebærer endvidere, at f.eks. en erhvervsevnetabserstatning, som længstlevende har fået udbetalt, ikke vil indgå i beregningen af retten til suppleringsarv, hvad enten erstatningen er fælleseje eller særeje, fordi den – hvis den var fælleseje – under alle omstændigheder ville kunne udtages forlods, jf. erstatningsansvarslovens § 18, stk. 2, jf. § 5.

Erstatning for rimelige begravelsesudgifter som nævnt i erstatningsansvarslovens § 12 skal ikke indgå i beregningen. Et overgangsbeløb i medfør af erstatningsansvarslovens § 14 a (og arbejdsskadesikringslovens § 19) skal ikke indgå ved beregningen af retten til suppleringsarv, da der er tale om en standardiseret kompensation for forskellige udgifter, der sædvanligvis er forbundet med en ægtefælles død, f.eks. flytteudgifter, udgifter til bistand i hjemmet og begravelsesudgifter. Godtgørelse til efterladte efter erstatningsansvarslovens § 26 a (og arbejdsskadesikringslovens § 23) skal heller ikke medregnes ved beregningen af retten til suppleringsarv, da sådan erstatning og godtgørelse ikke tjener til længstlevendes forsørgelse.

Det afgøres i øvrigt efter de særlige regler, der gælder for disse rettigheder, om surrogater og indtægter skal indgå i beregningen af retten til suppleringsarv.

I stk. 4 foreslås det som noget nyt, at en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle uanset stk. 2 kan